

[Ministeren for offentlige arbejder]

tet og for rullende forandringer, som udviklinger og nye erfaringer nødvendiggør.

DSB skal nøjagtig som postvæsenet og andre etater og virksomheder, private eller offentlige, lægge en hel række planer. I disse dage har vi haft en pressepolemik om, at postvæsenet vil indføre første klasses og anden klasses breve. Det vil postvæsenet overhovedet ikke, men man undersøger nogle muligheder, og det bliver så udråbt til planer. Så er der straks en hel masse politikere og andre, der rejser sig op og tager afstand fra nogle planer, der aldrig har foreligget. Enhver ordentlig ledelse lægger en hel masse strategier og undersøger en hel masse mulige og umulige muligheder for det tilfælde, at et eller andet skulle indtræffe, som gør det hensigtsmæssigt at have disse ting. DSB skal arbejde videre på de ting, det har jeg sagt i indledningen, men DSB har ikke noget krav på eller akut behov for her og nu at vide besked om denne sag.

Til hr. Dohrmann vil jeg gerne sige – jeg har sagt det i den anden debat før på dagen – at også Statsbroen Store Bælt, altså 1973-loven, bygger på privat finansiering. Det er der overhovedet ingen tvivl om. Det er ikke skatteyderfinansiering. Det er ikke statskassefinansiering, men det er private, der vil give lånene og få dem afdraget og forrentet. Bygning af en Storebæltsbro helt uden et eller andet lovgrundlag, som hr. Dohrmann forestillede sig, behøver man ikke spørge staten om. Hvis private vil bygge den, kan de bare bygge den. Det gad jeg nu nok se om selv det radikale venstre ville være med til, men det var altså et af hovedmotiverne for hr. Dohrmann til at støtte forslaget.

Jeg var enig i såvel hr. Hahns som i hr. Steffensens indlæg. Jeg har ikke sagt, at der ikke er noget fremadrettet i sammenlægning af overfarterne. Det er der på betingelse af, at vi beslutter, at vi ikke skal have en fast forbindelse, så dér kan vi nok også finde hinanden.

Og så skal jeg endelig beskæftige mig et øjeblik med ordføreren for forslagsstillerne, som bl.a. sagde, at han så da gerne, at staten via ekspropriation ville blive ejer af nogle flere arealer. Det undrer mig, hvis det skulle være en enig eller bare flertalsmening i det radikale venstre, men det er muligt. Det ved hr. Bilgrav-Nielsen jo bedre end jeg. Jeg har bare lov til at sige, at det undrer mig meget,

at f.eks. husmændenes formand synes, at det var interessant og et formål for staten at give sig til at være ejer af nogle flere arealer. Jeg kan i hvert fald sige, at det er et synspunkt, regeringen ikke står for.

Så siger hr. Bilgrav-Nielsen, at Statsbroen – i hvert fald projektet fra 1973-loven – aldrig bliver til noget. Ja, sådan en påstand kan man godt vove uden alt for stor risiko. Jeg vil sige, det er fifty-fifty. Den kan udmærket blive til noget. Hvis tunnelundersøgelserne ikke viser sig overordentlig fordelagtige, vil jeg gerne erklære, men det fremgår også af den redegørelse, jeg har afgivet, at der ikke er noget siden 1973 af erfaringer, udvikling, forskning og andet, som dementere det korrekte teknisk, økonomisk og trafikalt i broprojektet, således som det er nedfældet i Statsbroen Store Bælt-loven af 1973. Der er ikke sket nogen udvikling, som siger, at projektet med højbroen, som jo er den teknisk mest avancerede del af det, ikke kan udføres, således som det er forudset. Der er ikke kommet nogen dementier, ikke nogen tilbageskridt og ikke nogen ændringer, så Statsbroen Store Bælt i den form, som den fik ved udformningen dengang, kan udmærket blive realiseret. Men det er slet ikke det, der er det afgørende spørgsmål. Det afgørende spørgsmål er, om vi får den faste forbindelse eller ej, og som jeg sagde før: hvad enten man er tilhænger eller modstander heraf, er en ophævelse af 1973-loven ikke til nogen som helst praktisk gavn for nogen af parterne, for nogen af synspunkterne. Det eneste, man vil opnå, er et eller andet politisk signal, og det signal vil vi altså ikke være med til at give.

Endelig spørger hr. Bilgrav-Nielsen, om jeg vil administrere et konstateret flertal. Nu er der et gammelt ord, der siger, at man skal ikke sælge skindet, før bjørnen er skudt, og man skal vel ikke administrere et flertal, før der er stemt. Hvis der skal være flertal for denne sag, skal den jo til anden behandling, og dér skal der konstateres et flertal, og jeg anmoder høfligt og indtrængende om, at jeg må have lov til at vente med at administrere det flertal, indtil det på den i loven foreskrevne måde er blevet manifesteret. At jeg gør det i givet fald, er hr. Bilgrav-Nielsen jo ikke i tvivl om.

Vi havde for nylig en sag om en saltvandsø ved Margrethe Kog, og dér var der flere